

1. De voorzegging van Zijn geboorte

Nadat onze voorouders Adam en Eva van God zijn afgevallen, en bondgenoten zijn geworden van satan, zijn wij allen in ons verbondshoofd gevallen. Maar toen heeft de allergenadigste God Zelf een heerlijk Evangelie, een goede tijding oftewel een blijde boodschap verkondigd. Die boodschap verkondigde Hij aan de gevallen mens terwijl satan het hoorde. Door zijn list en boosheid was het arme mensdom ongelukkig geworden. God, Die de mens absoluut niet nodig had, verkondigde de mens ten aanhoren van de satan dat er eenmaal een Zaligmaker geboren zou worden, Die het Zaad van Eva zou zijn. Deze Zaligmaker zou duizenden ellendige zondaren weer tot God brengen. Zo zouden hemel en aarde weer met elkaar verzoend worden.

Het lijkt geen twijfel of deze blijde tijding maakte satan nog méér verwoed tegen het mensdom. In het hart van Adams gelovige kinderen zorgde deze boodschap echter voor grote verwondering en een innige vreugde

van de ziel. Zij zouden gelovig wachten op dit beloofde Vrouwenzaad. Lezen we niet van de godvrezende aartsvader Abraham dat hij met verheuging heeft verlangd, opdat hij de dag van Christus zien mocht? En hij heeft hem gezien en is verblijd geweest.

Wie kan de vreugde beschrijven van de godzalige aartsvader Jakob, die in het geloof in de beloofde Zaligmaker op zijn sterfbed uitriep: ‘Op Uw zaligheid wacht ik, HEERE’?

Niet minder was de vrome Job verheugd in het beloofde heil. Hij riep uit in volle verzekering: ‘Ik weet, mijn Verlosser leeft.’ De zingende Hanna riep al juichend uit: ‘Mijn hart springt op van vreugde in de HEERE (...), want ik verheug mij in Uw heil.’

De profeet Zacharia was zeer verblijd toen hij tegen het vrome volk riep: ‘Verheug u zeer, gij dochter Sions, juich, gij dochter Jeruzalems; zie, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland.’

Zeer veel profeten en gelovigen van het oude verbond hebben hun verlangen en blijdschap in de verwachting van het beloofde Vrouwenzaad te kennen gegeven. De geschriften van de

profeten zijn vol van vrolijke voorzeggingen met betrekking tot de geboorte, het leven, het lijden, het sterven, de opstanding en de hemelvaart van deze dierbare Zaligmaker.

Wat denkt u, moeten we het dan niet betreuren dat wij – die onder het Evangelie van de vervulling leven – zo weinig ophebben met deze dierbare Christus? Behoorde Christus en al wat Hij voor zondaren gedaan heeft, niet voortdurend de stof van onze blijdschap en verwondering te zijn? Zou dát niet de inhoud moeten zijn van onze gedachten en gesprekken? Als Abraham al verblijd was terwijl Christus pas na honderden jaren zou komen, behoort dan een arme zondaar in onze dagen niet verblijd te zijn nu Christus al honderden jaren geleden gekomen is?

Weet u hoe het komt dat de komst van Christus en alles wat Hij geleden heeft onze harten niet méér vervult? Dat komt omdat we zo vervuld zijn met de aardse dingen. Ons hart is vaak zó koud, dat we wel met de dichter moeten zeggen: ‘Mijn ziel kleeft aan het stof.’

We willen met u handelen over de komst van Christus en over de voorrechten die de vromen

hierdoor bekomen. Ik hoop dat het voor ons allen nuttig zal zijn.

Onze tekst is Jesaja 9 vers 5:

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.

Het lijkt geen twijfel of deze woorden zien op Hem Die zoveel eeuwen geleden in Bethlehem geboren is, om zondaren zalig te maken. Hij is Dezelfde over Wie de vromen verblijd zouden zijn, zoals men verblijd is wanneer de zomervruchten worden ingezameld of wanneer men een grote buit vindt. Jesaja heeft immers gezegd in Jesaja 9 vers 1 dat het volk dat in duisternis zat, een groot licht zou zien.

De reden waarom men zo verblijd zou zijn was omdat hun een Kind geboren zou worden. Hun zou een Zoon gegeven worden in Wie ze alles zouden vinden wat ze nodig hadden voor tijd en eeuwigheid.

‘Want een Kind is ons geboren ...’ Onze Zaligmaker wordt in de eerste plaats ‘Kind’

genoemd. Hij is inderdaad als een kind op deze wereld gekomen. In Lukas 2 vers 21 lezen we: 'En als acht dagen vervuld waren, dat men het Kindeke besnijden zou, zo werd Zijn Naam genaamd Jezus.' Hij was bij Zijn geboorte een echt Kind, net als alle kinderen. Hij was alle ellende van de kinderen onderworpen, uitgenomen de zonde. De apostel schrijft in Hebreëen 2 vers 14: 'Overmits dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden.' Hoe wonderlijk en verbazingwekkend was deze genadeweldaad van de drie-enige God. Hij, Die de hemelen schiep, wilde om onzentwil een zuigend Kind worden! Hij, Die de sterren regeert, wilde om en voor zondaren een wenend Kind worden in de kribbe van Bethlehem.

Echter, hoewel Hij een echt Kind werd, was Hij wel onderscheiden van andere kinderen, want Hij was volkomen zonder zonde. Wij en onze kinderen zijn allen in zonden ontvangen en geboren, zo zegt David in Psalm 51. Job heeft gezegd dat niemand een reine kan geven uit een onreine. Christus Zelf heeft tegen Nicodemus gezegd: 'Al wat uit het vlees geboren wordt,

dat is vlees.’ Daarvan zegt Jesaja: ‘Alle vlees is als gras, en al zijn goedertierenheid is als een bloem des velds.’ Maar het Kind Jezus was heilig, onnozelen, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden.

De profeet Jesaja zegt in de tweede plaats van dit Kind dat Het ‘geboren’ is. Daarmee geeft hij aan dat Christus Zijn lichaam niet heeft meegebracht uit de hemel. Hij heeft dat uit het lichaam van Maria aangenomen. Hij, Die zoveel eeuwen geleden in de wereld gezonden is, was het Zaad van de vrouw. Hij is geworden onder de wet en geworden uit een vrouw. Hij is geboren in zeer armoedige en verachte omstandigheden in Bethlehem, in een beestenstal. Daar is Hij neergelegd in een kribbe. Zijn situatie was zeer armoedig. Zijn moeder moest alle menselijke hulp ontberen. Daarom moest ze haar eigen Kind in doeken winden. Dat hoeft bij wijze van spreken een bedelaar in onze dagen nog niet te doen. Hij, Die rijk was, werd arm, om zondaren rijk te maken!

Waarom zegt de profeet Jesaja: ‘Een Kind is ons geboren’? En niet: Een Kind zal ons geboren

worden? De geboorte van Christus zou toch nog zevenhonderd jaar duren?

Het antwoord is dat de geest van het geloof en de geest van de voorzeggingen doorgaans spreekt over dingen die nog ver verwijderd zijn, alsof ze al plaatsgevonden hebben. Zo spreekt Jesaja in hoofdstuk 53 ook over het lijden van Christus op een manier alsof het lijden al geleden is. Door het geloof worden de onzichtbare dingen zichtbaar, en de afwezige dingen worden tegenwoordig. Dat is omdat de gelovige zielen Hem trouw achten, Die het beloofd heeft. Dat is ook de reden waarom de vromen zich soms zo kunnen verblijden in hun toekomstige hemelse heerlijkheid, alsof ze de hemelse haven al zijn binnengegaan.

Jezus wordt niet alleen ‘Kind’ genoemd, maar ook ‘Zoon’. ‘Een Zoon is ons gegeven.’ Nadat Jesaja eerst gesproken heeft van de menselijke natuur van Christus, begint hij nu te spreken over Zijn Godheid. Hij noemt Hem een Zoon van Hem Die Hem gegeven heeft.

Op veel plaatsen in het Nieuwe Testament wordt Jezus – als er gesproken wordt over Zijn Goddelijke natuur – ‘de Zoon’ genoemd.

Christus Zelf zegt: ‘Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn.’ In het gesprek met Nicodemus zegt Hij: ‘Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.’ En: ‘De Vader heeft de Zoon lief, (...) Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven.’

Ook in het Oude Testament wordt Jezus ‘de Zoon’ genoemd als de Vader zegt in Psalm 2: ‘Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik u gegeneerd. (...) Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne.’ In Psalm 89 horen we: ‘Ook zal Ik Hem ten eerstgeboren Zoon stellen.’

Deze Zoon hoort het voorwerp van ons geloof en vertrouwen te zijn. Om Christus’ wil – dus omwille van de Zoon – begeerde Asaf vrede en troost voor Gods Kerk. Daarom smeekte hij: ‘O God der heirscharen, keer toch weder, aanschouw uit de hemel en zie, en bezoek deze wijkstok, en de stam, die Uw rechterhand geplant heeft, en dat, om de Zoon Die Gij U gesterkt hebt’ (Psalm 80).

Jesaja zegt ook dat deze Zoon ‘is gegeven’. Hij is gegeven. Niet verkocht. Gods uitverkorenen hadden er alles aan gedaan om verdoemd te

worden. Maar zij hadden helemaal niets gedaan om God ertoe te bewegen dat Hij Jezus naar de wereld zou zenden. Hij is dus enkel en alleen zalige vrucht van Gods eeuwige zondaarsliefde. Hij is een vrucht van het eeuwig welbehagen van de almachtige God. Deze God had de reine en volmaakte mens niet nodig, maar hij schiep hem toch, en gaf hem een plaats in de lusthof van Eden. Deze almachtige God, Die nog veel minder de vuile en Godevijandige mens nodig had, heeft desondanks Zijn Zoon gegeven voor zulke schepselen. ‘Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft ...’

De Zoon was de grootste Gift Die de Vader kon geven. Hij is de grootste Gift Die arme zondaren kunnen ontvangen. Wat zou het een zondaar baten, al kreeg hij de gehele wereld, en hij zou schade lijden aan zijn arme ziel? Maar die deze Zoon ontvangt, en in Hem gelooft, die heeft door Hem het eeuwige leven. Die is gelukkig na zijn dood.

Voor wie is dit Kind over Wie Jesaja spreekt geboren? Voor wie is deze Zoon gegeven? Dit Kind is ‘ons’ geboren. Deze Zoon is

‘ons’ gegeven. Hij is dus aan ons, mensen, gegeven. Niet aan de heilige engelen. De heilige engelen hadden Hem niet nodig als Borg en Zaligmaker. Zij zijn door Gods bewarende goedheid in de staat van onschuld gebleven. De Zoon is óns, mensen, gegeven. Hij kwam niet voor de duivelen. Die mogen Hem niet hebben, want het is Gods wil om deze vervloekte, helse geesten voor eeuwig in hun rampzalige toestand te laten. Wat een wonder! Waarom verlost God mensen en geen duivelen? De mens is toch vrijwillig en gewillig van de hoge God afgefallen?

Toch is Hij óns gegeven. Dat wil zeggen dat Hij gegeven is aan heidenen én Joden. Jesaja zegt: ‘Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien.’

Christus is niet aan álle mensen gegeven, maar aan de uitverkorenen. Hij is gegeven aan ons, die tevoren verordineerd waren tot de grote zaligheid. Hij is gegeven aan ons, die net zo goddeloos waren als alle anderen die God voorbijgaat in Zijn strenge rechtvaardigheid. Hij is gegeven aan ons, die nooit naar God gevraagd zouden hebben. Aan hen van wie

ten volle geldt: 'Ik ben gevonden van degenen die naar Mij niet vraagden.' Aan zulke slechte, misdadige mensen is geen goud gegeven, maar de Zoon van God! Hij heeft daarvoor Zijn hoge troon verlaten, om een vloek te worden voor ons, opdat Hij ons zou verlossen van de vloek der wet, zo zegt Paulus.

Onbekeerde mensen, u zult dit geboren Kind, deze gegeven Zoon moeten leren zoeken als een Borg voor uw ziel, anders zult u eeuwig verloren moeten gaan. Want er is geen zaligheid buiten dit Kind Dat eeuwen geleden in Bethlehem is geboren, daarna in Jeruzalem is gestorven, is opgestaan en ten hemel is gevaren. Hij is met Zijn eigen bloed in het binnenste heiligdom ingegaan om verzoening aan te brengen voor zondaren. Buiten deze Jezus is er geen zaligheid. Luther heeft ooit gezegd: 'Als het gelogen is dat Jezus in Bethlehem is geboren, dan mag de duivel in mijn plaats mens zijn, want dan zijn we tóch even ongelukkig als de duivelen.' En zo is het, want die buiten Jezus sterft, zal een eeuwige lotgenoot moeten zijn van de satan in het helse vuur.